
PANÍ DOCENTCE ALENĚ ŠTĚRBOVÉ

ERIK GILK

Jakožto absolvent brněnské filozofické fakulty jsem neměl tu čest být studentem docentky Aleny Štěrbové, která se letos dožila významného životního jubilea. Proto pojmu tuto stať psanou jako poctu této nevšední ženě poněkud netradičně; případné zájemce o její životní i odborné peripetie odkazuji k článku jejího vděčného žáka Radka Malého otištěném v našem časopise před deseti lety.

Nastoupil jsem na katedru bohemistiky Filozofické fakulty v Olomouci v roce 2000, paní docentka z ní odešla o devět let později, tudíž se naše doba působení na tomtéž pracovišti alespoň zčásti překrývá. Protože jsme z velké části vyučovali stejnou disciplínu, tedy českou literaturu první poloviny dvacátého století, stejně jako jsme dlouhá léta zasedali v jedné zkušební komisi, setkávali jsme se poměrně intenzivně. Na přednáškách paní docentky, ke kterým jsem byl přizván jako pozorovatel, než jsem po ní kurz přebíral, jsem oceňoval, jak promyšleně usouvztažňovala životní osudy a umělecké dílo spisovatele, a dovedla tak učebnicové osobnosti sejmut z piedestalu a učinit z nich lidi z masa a kostí. Tuto metodu, kterou sice současná literární věda mnohdy opovrhne, jakkoliv je při výuce velmi efektivní, jsem si osvojil a nemůžu než konstatovat, že ji studenti oceňují, protože se jim pak látka ke zkoušce mnohem lépe učí.

Paní docentka pocházela z vesničky nedaleko Kyjova a její slovácká nátura byla dobře patrná. Byla velmi srdečná a dokázala být – někdy až příliš – upřímná, ale jen vůči těm, jichž si opravdu vážila a vpustila si je do své osobní blízkosti. Podobně to bylo se studenty, chovala respekt k těm, kteří si plnili svoje povinnosti a dokázali si k literatuře či k divadlu nalézt opravdový vztah. Naopak s lenivci a nepoctivci neměla slitování.

Je mi líto, že jsem nucen psát o paní docentce jakožto o pedagožce v minulém čase. Na druhou stranu čím dál více oceňuji její rozhodnutí v pravý čas odejít a dát prostor mladším kolegům. Co lze akademické dráze docentky Štěrbové závidět, je bezpochyby skutečnost, že dokázala „vychovat“ celou plejádu studentů, z nichž jsou dnes respektovaní znalci nejen české literatury, ale rovněž divadelní tvorby. Tato skutečnost mluví sama za sebe a domnívám se, že rovněž paní docentku to hřeje více než desítky odborných studií, několik knižních monografií či neocenitelné pasáže o české literatuře první poloviny dvacátého století, psané pro *Panorama české literatury* zkraje devadesátých let.

Také já uctivě smekám před paní docentkou více pro její lidskost, přirozený šarm a obzvláště životní moudrost, kterou dokázala předat, než pro její odbornou kariéru.